

PREU.

5 CENT.

Farà una entremaliadura cada diumenge

ANY I

BARCELONA 10 JANER 1904

NÚM. 2

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ

Rambla de las Flors, 11
BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Cataluya: un any. . . . 3 pessetas
Idem: un semestre. . . 2 id.
Extranger: un any. . . . 5 id.

A la nen^a Josefina
que ha acertat las solucions,

de franch li dono 'l diari
y mil felicitacions.

Entremaliaduras

MANOY quina setmana d'angunias la passa-da; ja 'ls dich que he fet ben bé allò que diuen *Any nou vida nova*; jo qu' havia passat tants dies de panxa al sol, quant ne feya, perquè 'ls dies núvols no 'm tocava, quina feyna se m' ha girat desde que m' he dedicat al periodisme; pero vaja, ja ho diu lo *ditxu*: «Deu tanca una porta y n' obra unaltra» á cambi dels amohinos y maldecaps; ¡quina satisfacció al rebre demostracions de carinyo d' aquelles personas tan bonas que sols neixen pera estimar.

Donchs sf; n' he passat de verdas y de maduras anant d' Herodes á Pilat, es dir, de casa el qu' estampava la lletra á casa 'l que feya els nòts. Semblava una llansadora, y ab el fret que feya los hi dich que 'm sembla m' ha sortit un panalló á la punta del nas, y encara aixó no es res; vetaquí que á lo millor me trobo que no tenia tinta y que se havia acabat lo vermell á totas las tintore-

rias; ja estava per tirar lo barret al foch de cremat qu' estava, quan ab un cop de geni dels meus vaig per rebotre la barretina per terra

y 'm cau dintre la galleda, y com que la porto d' aquellas que fan á Olot, que de tan vermel·las semblan una rose·lla, va quedar l'aygua que semblava haguessin mort lo porch. ¡Bufa!—vaig dir,—ja tení·m pintura; tira y amunt;—pero al marcá·l paper va quedar de color de rosa. ¡Batua!

Va, va,—vaig dir,—aixís agradará més á las nenas,—y ves com venen las cosas, m' estava rumiant sobre aixó que diuen las personas grans que n' hi ha que neixen ab estrella y altres ab esquella, y pensava ¿de quins deus ser tú? quan, com si fos aquella que va guiá als senyor Reys d' Orient, me 'n veig venir una, pero no ab qua, porque

encara va de curt y se m' atansa una nena que portava una marruixa ¡més bufonal y 'm diu:

—Deu lo guart; ¿que hi seria EN PATUFET?

Jo que desseguida li contesto:

—Per servirla; ¿qué se li ofereix?

—Una servidora, sab...

—Sí senyora, senyoreta.

—Donchs, aquí li deixo.

Y no era pas cap mussol, sino qu' era la solució de las endevinallas del meu prospecte. Y varem tenir una sentada parlant de las nostras cosas; en fi, que varem acabar com acostuman las personas grans.

—Ja ho sab, aquí es á casa seva.

—Lo mateix li dich, Josefina Boada, Plassa de Catalunya, número 2, al 2.º pis, 2.ª porta,— y tot seguit li vaig apuntar el nom á la llista dels subscriptors cumplint la meva promesa.

Pero ¿y de la visita del senyor Quimet, que vos en diré? Encare ploro de alegría. ¡Quin senyor més bon home, ¡Mare de Deu! ja 'ls dich jo qu' ho es ben bé á carta que

val; donchs sí, al primer Deu te guart m' allarga un grapat de duros en paper d' aquell

que diu «El Banco de España pagará al portador...» etc., etcétera, que jo que sols m' havia vist á sobre un trist quarto senzill, me semblava que m' havia tornat més rich que 'n Rotschildt, y ell se 'n va anar y jo 'm vaig quedar que semblava hagués perdut l'esma de tan content qu'estava que ni sé com explicrho; ab aixó, á Deu siau y fins á diumenge que ve 's despeideix per avuy.

EN PATUFET

L' infant y la Lluna

(FABULETA)

Un infant mirant la Lluna
platejada, al cel sospesa,
—Qu' es gran—deya—mes bonica
no hi ha al cel cap mes estrella.

L' infant se va fer un home
y li demostrà la ciencia
que aquella tan bella Lluna
era sols un xich' satélite,
y que 'ls estels brillejants
que ell creya xicas estrelles,
tenen mil cops l' extensió
d' aquella Lluna tan bella.

Ants no judiqueu, primer,
nens, mireu molt bé l' objecte,
no feu com aquell infant
enganyat per l' apariencia.

J. A.

Historieta

Eram al final d' Olot un
jorn de fira; los nins atrafe-
gats guaytant tant be de Deu
com allí hi havia per ells; tot
eran joguinas, pilotas, cavalls,
ninas, sabres, escopetas, qu'
era bonich veure aquella mai-
nada com suspiravan per la
joguina promesa. Un d' ells,
ros com un fil d' or, vestit
sencill ab devantal de vions
blaus, dava la ma á un ve-
llet; tot seguit se veyá qu'
eran l' avi y lo net; lo petit,

mitj rialler mitj serio, mirava
ab adalit una escopeta que
tal-ment semblava de veras;
tan ben feta era la joguina.—
No la miris, fill, li digué 'l
vell, aquesta escopeta; tria
del demás lo que vulguis.—
Vull l'escopeta, respongué el
nin, tots los altres ne com-
pran, jo també vull jugá á
soldats.—No, no puch com-
prárl; ja sabs que la teva
avia no las pot veure aques-
tas joguinas. Recórdat de ton
oncle, fill, y tria lo que vul-
guis menos l'escopeta.—Avi,
vull l' escopeta; no m' agrada
res més. Molt gran devía ser
l' amor que sentía l' avi pel
net, quan á pesar de haverli
portat las llágrimas als ulls
la resposta del nin, li comprá
l' escopeta. Content, joyós,
l' infant, trist, plorós lo vell,
feren vía cap á casa; m' in-
teressá tant l'actitut d'abdós,
que vaig seguirlos arribant á
una casa dels arrabals ahont
vaig veure una velleta plo-
rant á grans crits, que quan
vegé l' home y el nin, exclá-
má:—¡Antón. Antón, lo noy
es mort!—Llensa l' escopeta,
no n'hi hauría d'aver de sol-
dats per forsa,—xisclá 'l vell,
y el nin contestá:—No vull

Los Reyes d' En Patufet

Als nens que son aplicats
EN PATUFET los premia;
sigueu bons y espavilats

y jo us prometo á grapats
més joguinas y enjoyats
que no hi ha á l' Argentina.

que l' oncle 's morí. — Llensá la joguina y corregué á petonejar l' avia. Aquesta escena m' impresioná tant que vaig volguer saber de qué provenia l' odi de aquella familia á las armas y vaig saber que l' oncle del nin, qu' acabava de morir, havía mort d' una tisis arrepiegada en aquella remalehida guerra de Cuba.

— UN DE FORA

TAN mateix y ben mirat, no sé per ahont comensar. Ja us dich, amiguets, que aixó fa suar de valent, y més si tinch de pujar gayre sovint á n' aquell teatre tan gran que té cinch pisos ab entressol, que tothom erida y ningú s' entén y desde dalt se veuen las personas de baix com formigas. També n' hi ha un altre de molt petit, que tots parlan com á casa, del pa ne diuhen pa y del ví, ví; ja serém amichs si ho fan bé. Al Passeig de Gracia n' hi ha dos, en l' un los gossos, los

cavalls y els elefants, fan cosas com las personas, no 'ls falta sino parlar, ¡com que ja tenen la llengual al altre tot sovint fan viatjes al Sol y al Polo Nort, y fins no fa fayre hi havía un home que portava tants vestits com días hi ha al any. A la plassa de Catalunya n' hi ha un que 'n diuhen del género petit, ¡més petit que jo? pero estant de vaga, fan música ab manubri y buscan una dona grossa per ensenyarla. També hi ha un teatre pels muts, ¡á Barcelona totas se las pensan! fan funció ab signes y 'ls diuhen los Nofres, sols que per serne parroquiá s'ha de ser aficionat al cacauhet y á la avellana. Y per fi n' hi ha un d' Intim que vol dir que tot ho fan de debó, portan perrucas naturals y fias treuhen fum penas; de putxinellis no n' he vist; en Pere Romeu los tancants al quarto de las ratas porque diu que no volen fer bondat. Y fita diumenge, amiguets, qu' u contaré altres cosas que u agradarán.

CRISTÓFUL

DE NOYETS Y NOYETAS

girats en totes dues posicions,
de frente y de radera, per
aixó recomano que 'ls que
ja son grandets hi juguin ab
los petits.

EN SET-CIENCIAS

Agafadas per las mans las
amiguetas ó també 'ls nòyetes
barretjats si son petits, fan
bardana y tot voltant cantan:

Ollas ollas de ví blanch
totes son plenas de fanch,
de fanch y de maduixa,
gira la caduixa;

¿quí la girará?

La N. será.

Al lloch de la N. hi diu-
en lo nom del nen ó nena
qu' al anomenarlo s'ha de gi-
rar d'esquena dins del rotllo
segueixen cantant y vol-
tant. Si anomenan un dels
que están girats se torna á
posar natural, de cara dins
del rotllo.

Aquest joch es molt útil
als noyetes y noyetas que fa-
poch que caminan, porque
sens perill de ferse mal apre-
nen de caminar y giravoltar

—Camina, rebech, sino l'avi no 't
dortará á passeig may més.

—Jò vull una bomba.

—Déixat de bombas. Mira, si callas
te compro "En Patufet."

—Donchs ya callaré si no m' en-
ganya.

CANSONETAS

Fum, fum,
xameneya amunt
trobarém un capellá
que 'ns dará peixet y pa,
una carbasseta de vi
per pasar aquest sant camí;
are passen bous y vacas

y gallinas ab sabatas.

Correu, correu minyons
que la teta fa torrons
lo vicari 'ls ha testat
diu que son un xichs salats
jay lo brut, ay lo porch!
jay la cara, cara, caral!
jay lo brut, ay lo porch!
jay la cara de pebrot!

ENDEVINALLA

Soch un tipo molt simpàtich,
me coneixen tots los nens,
m' han matat moltes vegadas
y he fet morts per tot arreu;
soch marqués y soch drapayre,
soch soldat y fins soch rey,
y ab tot y ser tantas cosas,
¿quin será l' ofici meu?

GEROGLIFICH

×
H H H H H H H H
I C
O R
D. D. D. D. D. D. D.
L
A A A
P R O F
E E E E E E E E
O N O N O N O N O N O N

El nen ó nena que encerti aquestas dugues endevinallas y envihi la solució á la redacció de EN PATUFET junt ab los noms, edat y domicili, li enviaré 'l periódich de franch totl'any. En lo número vinent explicaré 'l modo de concedir els premis.